

Sygn. akt *XVII AmT 221/19*

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów  
w składzie:

Przewodniczący –	<b>Sędzia SO Małgorzata Perdion-Kalicka</b>
Protokolant –	st.sekr.sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu 4 lutego 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **Spółdzielnia Mieszkaniowa w Ł.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

**o nałożenie kary pieniężnej**

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z 5 listopada 2018 r. Nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że obniża kary nałożone na Spółdzielnię Mieszkaniową w Ł. w pkt. 1 i 2 decyzji do kwot po 500 zł (pięćset złotych) każdą z kar;
2. oddala odwołanie w pozostałej części;
3. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania.

Sędzia SO Małgorzata Perdion-Kalicka

**Sygn. akt XVII AmT 221/19**

## UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej decyzją z 5 listopada 2018 r., Nr (...), na podstawie art. 210 ust. 1 i 2 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (tj. Dz.U. z 2018 r., poz. 1954, dalej: Pt) w związku z art. 29 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (tj. Dz.U. z 2017 r., poz. 2062 z późn. zm., dalej: ustawa o wruist), oraz na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz.U. z 2017 r., poz. 1257, dalej: kpa) w zw. z art. 206 ust. 1 Pt, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na Spółdzielnię Mieszkaniową w Ł. w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2015 i 2016, nałożył:

na Spółdzielnię Mieszkaniową w Ł. kary pieniężne, płatne do budżetu państwa, za nieprzekazanie przez Stronę danych przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, tj. nieprzekazanie Prezesowi UKE informacji dotyczących posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznych sieci telekomunikacyjnych, budynków umożliwiających kolokację,

świadczonych usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usług rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych,

1. według stanu na dzień 31 grudnia 2015 r. w wysokości 900,00 PLN (słownie: dziewięćset złotych zero groszy),
2. według stanu na dzień 31 grudnia 2016 r. w wysokości 900,00 PLN (słownie: dziewięćset złotych zero groszy).

(decyzja, k. 6-10v)

Od niniejszej decyzji powódka – Spółdzielnia Mieszkaniowa w Ł. złożyła odwołanie, zaskarżając decyzję w całości i wniosła o jej uchylenie w całości i zniesienie postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości ze względu na to, że wydanie rozstrzygnięcia wymaga ponownego przeprowadzenia postępowania dowodowego w części oraz o zasądzenie kosztów postępowania i kosztów zastępstwa procesowego od pozwanego na rzecz powoda według norm przepisanych. Zaskarżonej decyzji powódka zarzuciła rażące naruszenie prawa, polegające na nałożeniu na Spółdzielnię kar finansowych w wysokości 1800 zł niezgodnie ze stanem faktycznym i przepisami prawa. Powódka zarzuciła, iż decyzja narusza:

I. przepisy prawa materialnego:

1. art. 29 ust. 1 i 2 ustawy o wruist poprzez jego błędne zastosowanie wobec Spółdzielni i uznanie, że sieć telekomunikacyjna Spółdzielni zapewnia lub umożliwia zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu;
2. art. 209 ust. 1 pkt. 1 Pt poprzez jego błędne zastosowanie w sytuacji gdy Spółdzielnia przedstawiła do UKE wyjaśnienia w sprawie swojej sieci telekomunikacyjnej oraz świadczonych usług;
3. art. 210 ust. 2 Pt poprzez błędne określenie możliwości finansowych Spółdzielni i nałożenie kary w rażąco wygórowanej wysokości

II. przepisy postępowania w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy:

1. art. 7b k.p.a. poprzez naruszenie zasady adekwatności oraz zasady proporcjonalności
2. art. 8 k.p.a. poprzez naruszenie zasady pogłębiania zaufania do władzy publicznej;
3. art. 7 w zw. z art. 77 § 1 w zw. z art. 80 w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. poprzez wydanie decyzji bez przeprowadzenia niezbędnego postępowania dowodowego;

(odwołanie k. 11-16).

Pozwany Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej w odpowiedzi na odwołanie wniosł o jego oddalenie, przeprowadzenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach administracyjnych sprawy oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(odpowiedź na odwołanie, k. 65- 71v)

***Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył co następuje:***

Powódka - Spółdzielnia Mieszkaniowa w Ł. jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym wpisanym do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzonego przez Prezesa UKE pod numerem (...). Przedsiębiorca świadczy w oparciu o własną sieć koncentryczną dostęp do telewizji kablowej w budynkach spółdzielni(okoliczność bezsporna)

W związku z wykonywaniem działalności telekomunikacyjnej powódka była zobowiązana do wypełnienia obowiązków informacyjnych wobec Prezesa UKE.

Między innymi do obowiązków powódki należało przekazywanie Prezesowi UKE informacji określonych w ustawie z 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (dalej jako „wruist”), tj. wskazanych w art. 29 ust 2 ustawy wruist informacji o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, wg stanu na ostatni dzień roku. Informacja, w myśl powyższej regulacji, musiała być złożona do 31 marca kolejnego roku. Powódka nie wykonała w terminie ww. obowiązków, tj. nie dostarczyła organowi danych za 2015 i 2016 rok (okoliczność bezsporna).

Pismami z 28 maja 2015 r., 21 marca 2016 r., 18 stycznia 2017 r. i 3 października 2018r. powódka oświadczyła, iż nie oferuje usług transmisji danych z dostępem do Internetu. W ten sposób powódka usprawiedliwiała niezgłoszenie danych za pośrednictwem Systemu Informacji o Infrastrukturze Szerokopasmowej (SIIS). (pisma powoda z 18 stycznia 2017 r. i 3 października 2018 r., k. 9-12 akt adm.)

Wobec niewykonania przez powódkę obowiązków, Prezes UKE pismem z 18 września 2018 r., wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie nałożenia na powódkę kary pieniężnej w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2015 i 2016. Jednocześnie, Prezes UKE wezwał Przedsiębiorcę do przekazania danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2017 r., niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary, w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia.

W dniu 19 października 2018 r. powódka złożyła oświadczenie o nieposiadaniu szerokopasmowego dostępu do sieci Internet za pośrednictwem SIIS. (okoliczność bezsporna)

Przychody powódki za rok 2017 wyniosły (...) zł (rachunek zysków i strat Spółdzielni Mieszkaniowej w Ł., k. 8 akt adm.)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym i sądowym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Zaskarżona decyzja odpowiada prawu, a podniesione przez powoda w odwołaniu zarzuty nie mogą skutkować uchynieniem decyzji.

W myśl przepisu **art. 29 ust. 1 ustawy o wruist** Prezes UKE sporządza dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i na bieżąco, nie rzadziej niż raz na rok, weryfikuje i aktualizuje, w formie elektronicznej, inwentaryzację przedstawiającą:

- 1) informacje o usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, świadczonych w oparciu o infrastrukturę telekomunikacyjną i publiczne sieci telekomunikacyjne zapewniające szerokopasmowy dostęp do Internetu;
- 2) pokrycie istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, z odrębnym zaznaczeniem łączy światłowodowych i sieci bezprzewodowych, oraz budynkami umożliwiającymi kolokację.

Ustęp 2 powołanego przepisu art. 29 ustawy o wruist stanowi, że w celu wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 1:

- 1) państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne, z wyłączeniem podmiotów, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 Pt
- 2) podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej,
- 3) przedsiębiorcy telekomunikacyjni,

- przekazują aktualne, zgodne ze stanem faktycznym, kompletne oraz adekwatne do potrzeb wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 29 ust. 1 ustawy o wruist, informacje o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych oraz aktualizują je corocznie w terminie do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku (**art. 29 ust. 2 ustawy o wruist**).

Rozporządzenie Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 24 lutego 2014 r. w sprawie inwentaryzacji infrastruktury i usług telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 276) szczegółowo reguluje sposób realizacji omawianego obowiązku sprawozdawczego.

W szczególności rozporządzenie określa, że dokonywana przez Prezesa URE inwentaryzacja infrastruktury telekomunikacyjnej polega na gromadzeniu informacji dotyczących:

- 1) infrastruktury telekomunikacyjnej zapewniającej lub umożliwiającej zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu - wskazanie technologii i parametrów tej infrastruktury oraz jej lokalizacji;
- 2) publicznych sieci telekomunikacyjnych zapewniających lub umożliwiających zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu:
  - a) technologii i parametrów węzłów publicznej sieci telekomunikacyjnej oraz ich lokalizacji,
  - b) technologii i parametrów systemów transmisyjnych publicznej sieci telekomunikacyjnej oraz ich lokalizacji,
  - c) technologii i parametrów punktów styku publicznych sieci telekomunikacyjnych oraz ich lokalizacji;
- 3) parametrów budynków umożliwiających kolokację oraz ich lokalizacji;
- 4) usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usług rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, świadczonych w oparciu o infrastrukturę telekomunikacyjną i publiczne sieci telekomunikacyjne zapewniające szerokopasmowy dostęp do Internetu (§ 4 rozporządzenia).

Inwentaryzacja jest prezentowana w Systemie Informacyjnym o Infrastrukturze Szerokopasmowej, zwanym dalej „SIIS” (§ 5 ust 1 Rozporządzenia).

Informacje, o których mowa wyżej, są przekazywane Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej drogą elektroniczną za pomocą interfejsu internetowego SIIS przy użyciu dokumentów elektronicznych, w rozumieniu art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz.U. z 2013 r. poz. 235 oraz z 2014 r. poz. 183), zapisanych w formacie XML lub CSV z uwzględnieniem wymogów dotyczących elektronicznego formatu przekazywania danych określonych w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

Informacje powyższe mogą być przekazane przy użyciu udostępnionego w systemie SIIS formularza elektronicznego. Wzór formularza do przekazywania informacji o infrastrukturze telekomunikacyjnej zapewniającej lub umożliwiającej zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, publicznych sieciach telekomunikacyjnych zapewniających lub umożliwiających zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, budynkach umożliwiających kolokację oraz informacji o usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, świadczonych w oparciu o infrastrukturę telekomunikacyjną i publiczne sieci telekomunikacyjne zapewniające szerokopasmowy dostęp do Internetu, wraz z objaśnieniami co do sposobu jego wypełnienia, określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

Natomiast w art. 209 ust 1 pkt 1 prawa telekomunikacyjnego została przewidziana odpowiedzialność administracyjna za niewykonanie obowiązków informacyjnych wobec Prezesa UKE. W myśl tego przepisu kto nie wypełnia obowiązku

udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych prawem telekomunikacyjnym lub ustawą o wruist lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe, podlega karze pieniężnej.

O sposobie ustalenie wysokości kary administracyjnej traktuje z kolei przepis art. 210 ust. 1 Pt, w myśl którego, Prezes UKE nakłada karę, w drodze decyzji, w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. Ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes UKE uwzględnia zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe.

Dokonując subsumpcji powyższego stanu faktycznego do przedstawionych regulacji prawnych Sąd doszedł do przekonania, że wydana decyzja co do zasady odpowiada prawu, a jedynie ustalona w decyzji wysokość kary nie jest adekwatna do stwierdzonego naruszenia przepisów prawa, jakiego dopuścił się powód.

W sprawie niniejszej oczywistym jest, że powód nie przekazując informacji, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za lata 2015-2016, w ustawowym terminie dopuścił się naruszenia, które podlegało karze na podstawie art. 209 ust. 1 pkt 1 pt. Niewątpliwie jest także, że powód był w latach 2015-2016 przedsiębiorcą telekomunikacyjnym, a zatem ciążył na nim rzeczony obowiązek.

Obowiązek ciąży na wszystkich przedsiębiorcach telekomunikacyjnych, także tych którzy nie posiadają infrastruktury do świadczenia usług szerokopasmowego dostępu do sieci Internet ani nie świadczą usług dostępu do Internetu, z tym, że wówczas treść obowiązku informacyjnego ogranicza się do złożenia za pośrednictwem SIIS informacji o nieposiadaniu takiej infrastruktury.

Informacje żądane od powoda nie są bagatelne dla organu. Niewypełnienie przedmiotowego obowiązku prowadzi do zaburzenia wykonywania zadań powierzonych Prezesowi UKE, przede wszystkim w zakresie tworzenia przez Prezesa UKE warunków rozwoju i wykorzystania istniejącej infrastruktury telekomunikacyjnej do zapewnienia użytkownikom końcowym usług telekomunikacyjnych. Brak informacji wymaganych na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy o wruist utrudnia prowadzenie przez Prezesa UKE inwentaryzacji usług i infrastruktury telekomunikacyjnej, a w konsekwencji daje mylny obraz o stanie rynku, co ma znaczenie w szczególności przy jego analizie, również pod kątem, czy występuje na nim skuteczna konkurencja w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych, a także zagwarantowanie świadczenia usług telekomunikacyjnych o najwyższej jakości użytkownikom końcowym. Informacje o istniejącej infrastrukturze zawarte w publicznie dostępnym systemie internetowym mają też istotne znaczenie dla innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych, którzy w oparciu o nie mogą podejmować własne decyzje dotyczące rozbudowy infrastruktury lub możliwości wykorzystywania infrastruktury telekomunikacyjnej innych przedsiębiorców. W oparciu o te dane także Sądy podejmują decyzje dotyczące obowiązku udostępniania np. nieruchomości na potrzeby budowy infrastruktury telekomunikacyjnej (biegli sędziowie dokonują ustaleń na zlecenie sądu na podstawie informacji zawartych w SIIS). Zatem zakres naruszenia związany z nieprzedstawieniem określonych informacji o posiadanej infrastrukturze należy ocenić jako znaczny.

Reasumując nieprzekazanie przez powódkę ww. danych w terminie utrudniło Prezesowi UKE realizację nałożonych na niego obowiązków, opisanych powyżej. Zdaniem Sądu informacja o nieposiadaniu przez powoda infrastruktury do szerokopasmowego dostępu do sieci Internet również miał znaczenie dla dokonywanej przez Prezesa UKE analizy rynku. Nie można zatem zgodzić się z powodem, iż nieoferowanie usług transmisji danych z dostępem do Internetu usprawiedliwia niezgłoszenie danych za pośrednictwem systemu SIIS.

W treści odwołania powód kwestionował wysokość nałożonych kar pieniężnych. Zdaniem powoda kary były rażąco wygórowane.

Zarzuty powoda odnośnie niewspółmierności kary były zasadne. W szczególności Sąd wziął pod uwagę fakt, że działalność telekomunikacyjna powoda stanowi jedynie poboczną aktywność gospodarczą Spółdzielni Mieszkaniowej w Ł.. Przychód z działalności telekomunikacyjnej powoda w 2017 roku wyniósł (...) zł, tymczasem ogólny przychód w 2017 roku, do którego organ odnosił adekwatność kary to (...) zł. W ocenie Sądu niewielkie przychody z działalności

telekomunikacyjnej powoda w stosunku do jego przychodu całkowitego osiągniętego w 2017 r. uzasadniają obniżenie nałożonych kar pieniężnych za każdy rok, w którym Spółdzielnia nie przedstawiła organowi informacji, o jakiej mowa w art. 29 ust 2 ustawy wruist. W tym względzie należy zwrócić uwagę na linię orzecznictwa Sądu Najwyższego, w której Sąd ten wielokrotnie zwracał uwagę na konieczność zapewnienia proporcjonalności kary w stosunku do czynu poprzez odniesienia jej wysokości do skali przychodów uzyskiwanych z działalności przy wykonywaniu której doszło do naruszenia (np. wyroki SN w sprawach sygn. akt III SK 24/14, III SK 25/16).

Ustalając ostateczną wysokość kary Sąd uwzględnił wagę naruszeń ustawy o wruist, która nie jest znikoma. Z uwagi na niewypełnienie przez przedsiębiorcę przedmiotowego obowiązku, Prezes UKE nie był w posiadaniu informacji, które dają pełen obraz sytuacji na rynku telekomunikacyjnym. Regulacje zawarte w art. 29 wruist ustanawiają podstawę prawną do prowadzenia przez Prezesa UKE dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej inwentaryzacji przedstawiającej pokrycie istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi, zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu z odrębnym znaczeniem pokrycia łączami światłowodowymi oraz sieciami bezprzewodowymi. Inwentaryzacje przedstawiające aktualne pokrycie infrastrukturą szerokopasmową są podstawowym narzędziem zalecanym przez Komisję Europejską oraz stosowanym powszechnie w innych państwach Unii Europejskiej, jako punkt wyjścia do wszelkich interwencji publicznych w sektorze telekomunikacyjnym, w szczególności umożliwiającym zlokalizowanie tzw. obszarów białych, czarnych i szarych, a w konsekwencji przyczyniającym się do zapewnienia użytkownikom końcowym na terenie Rzeczypospolitej Polskiej usług telekomunikacyjnych na najwyższym poziomie. Z punktu widzenia organu regulacyjnego, jakim jest Prezes UKE, wykonywanie przez podmioty wpisane do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych obowiązków informacyjnych o jakich mowa w art. 29 ustawą o wruist ma więc istotne znaczenie. Dlatego tak istotne jest, aby informacje i dokumenty, objęte ustawowym obowiązkiem ich złożenia, były dostarczane organowi regulacyjnemu w sposób kompletny i terminowy.

Po wtóre należy podkreślić, iż uchybienie obowiązkowi sprawozdawczemu nie miało charakteru incydentalnego, ponieważ powód w dwóch kolejnych latach zignorował ustawowy obowiązek informacyjny wynikający z ustawy o wruist. Przy czym podkreślenia wymaga fakt, że obowiązki, których powód nie zrealizował, były powszechne dla przedsiębiorców telekomunikacyjnych, a ponadto zostały one uregulowane w zasadniczym dla przedsiębiorców telekomunikacyjnych akcie prawnym, jakim jest ustawa o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.

Natomiast okoliczność, że przedsiębiorca ostatecznie po terminie wykonał obowiązek (19 października 2018r), nie mogła wpłynąć na wymiar kary. Słusznie wskazał na to Sąd Najwyższy w wyroku z 9 maja 2012 r. o sygn. III SK 35/11 (LEX nr 1170694) stwierdzając „Przepis art. 209 ust. 1 pkt 1-31 p.t. sankcjonuje karą pieniężną sam fakt niewykonania ciężących na przedsiębiorcach telekomunikacyjnych obowiązków. Wezwanie przedsiębiorcy do zaprzestania dalszego naruszania ustawowych obowiązków albo zaniechanie ich naruszenia przed wszczęciem odpowiedniego postępowania przez Prezesa Urzędu nie zwalnia przedsiębiorcy telekomunikacyjnego z odpowiedzialności za niedochowanie wymogu przestrzegania sprecyzowanych w ustawie wymogów prowadzonej działalności.” Ponadto należy zwrócić uwagę, że powód dopełnił obowiązku dopiero po upływie odpowiednio ponad dwóch lat i roku od uchybienia temu obowiązkowi. Nie jest to okres nieznaczny, bo jednak liczony w latach, a nie dniach czy miesiącach.

Jednakże należy wziąć pod uwagę fakt, że uchybienie przez powoda obowiązkowi sprawozdawczemu nie miało charakteru uporczywego. Należy zgodzić się z twierdzeniami powoda, iż Prezes UKE w przedmiotowej decyzji błędnie wziął pod uwagę uprzednią karalność powoda jako okoliczność obciążającą. Spółdzielnia Mieszkaniowa w Ł. udowodniła, iż nie była uprzednio karana, zaś decyzja na którą wskazywał organ raz, że dotyczyły innego podmiotu, gdyż odnosiła się do (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w Ł., a po wtóre decyzją tą zostało umorzono postępowanie a nie była nakładana kara.

Wobec odpadnięcia zarzutu działania powoda w warunkach swoistej recydywy, za którą organ zastrzył powodowi wymierzoną karę pieniężną, konieczne stało się jej obniżenie także z tego tytułu.

Kierując się przy ustalaniu ostatecznego wymiaru kary zasadą proporcjonalności Sąd uznał, że przedstawione powyżej okoliczności dają podstawę do ustalenia wysokości kary na poziomie 500 zł za każdy rok, w którym powódka nie przedstawiła Prezesowi URE stosownych informacji o posiadanej infrastrukturze. Kara w tej wysokości zdaniem Sądu uwzględnia możliwości finansowe Spółdzielni i nie stanowi nadmiernego obciążenia dla jej budżetu, a przede wszystkim jest adekwatna do okoliczności popełnienia przez stronę powodową deliktu administracyjnego, a także jest proporcjonalna do stopnia szkodliwości czynu.

Reasumując powyższe rozważania, Sąd uznał, że Prezes UKE co do zasady dokonał prawidłowej analizy stanu faktycznego sprawy, który uzasadniał nałożenie na stronę powodową kar pieniężnych. Odnośnie wymiaru tych kar, to Sąd dokonał ich korekty uwzględniając w pełni sytuację powoda, tj. brak uprzedniej karalności, fakt istotnej rozbieżności między przychodem całkowitym powoda, a przychodem osiągniętym z działalności telekomunikacyjnej oraz biorąc pod uwagę zasadę proporcjonalności.

Ustalenie kar w wysokości określonej w wyroku nastąpiło z uwzględnieniem wszystkich przesłanek, które należy wziąć pod uwagę zgodnie z treścią art. 210 ust. 2 Pt, w tym także mając na względzie, że kary pieniężne są instrumentem o charakterze prewencyjnym i dyscyplinującym, służącym wymuszaniu przestrzegania podstawowych obowiązków wynikających z przepisów ustawy, przy uwzględnieniu celów stawianych przez prawo telekomunikacyjne.

Przy czym Sąd dokonał obniżenia kary pomimo, że wyartykułowane w odwołaniu żądanie powoda wskazywało na uchylenie zaskarżonej decyzji. Zdaniem Sądu możliwe jest obniżenie nałożonej kary nawet w braku takiego wyraźnego żądania, w sytuacji gdy z uzasadnienia odwołania wynika, że powód kwestionuje jej wysokość i argumenty te są zasadne, niemniej jednak nie mogą doprowadzić do uchylenia decyzji a jedynie do jej zmiany. Zatem w sytuacji gdy żądanie powoda jest dalej idące bo zmierzające do uchylenia decyzji Sąd jest władny zmienić jedynie decyzję i nie jest to orzeczenie ponad żądanie strony.

Z powyższych względów Sąd na podstawie art. 479<sup>64</sup> k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję poprzez obniżenie wysokości nałożonych na powódkę kar do kwot po 500 zł. O kosztach postępowania postanowiono stosownie do treści art. 100 k.p.c., uznając, że skoro Sąd jedynie obniżył kary, a więc co do zasady nałożenie przez organ kar na powoda było właściwe, to zachodzą podstawy do wzajemnego zniesienia kosztów pomiędzy stronami.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka